

Introit: **Pozvedám své oči k tobě, jenž v nebesích trůníš. Hle, jak oči služebníků k rukám jejich pánů, jako oči služebnice k rukám její paní, tak vzhlíží naše oči k Hospodinu, našemu Bohu, dokud se nad námi nesmiluje. Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi! (Žalm 123, 1-3a)**

Píseň 564

Modlitba

Čtení: 5. Mojžíšova 34

Píseň 772

Text kázání: 2. Královská 2, 1-18

Milí přátelé, bratři a sestry

ve čtvrtek jsme se někteří sešli na kopci u křížku, abychom si připomněli Nanebevzetí Pána Ježíše. Příští neděli si zase budeme připomínat vylití Ducha svatého o Letnicích.

Nacházíme se tedy v takovém jakémsi desetidenním mezidobí. Pán Ježíš odešel do nebe a usedl po pravici svého Otce. Když ale odcházel, řekl učedníkům: „**Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.**“ Pro učedníky to tehdy byla doba očekávání. Pán Ježíš odešel a oni měli čekat. Nevěděli jak dlouho, a co to přesně bude znamenat a co se stane. Očekávali ale s důvěrou? A očekáváme i my s důvěrou, že dnes může Bůh jednat v našich životech? Příští neděli si budeme připomínat seslání Ducha svatého, v našich životech ale Duch svatý chce jednat už dnes.

Nicméně tematicky zůstaneme někde **mezi nebem a zemí**. Nebudeme se ale bavit o Gagarinovi, který, jak říkal, Boha ve vesmíru neviděl, nebudeme mluvit ani o jiných kosmonautech, letcích, ani o vznášedlech či dronech. Trasu mezi zemí a nebem ale poznaly některé biblické postavy. Ovšem ne mezi zemí a vesmírem, ale mezi skutečným Nebem, které je zaslíbeno všem, kdo dali své životy Pánu Ježíši a uvěřili Mu.

Ve Starém zákoně máme hned na začátku zmínku o Henochovi. Bylo mu 365 let. Čteme o něm stručnou zprávu, která je trochu obestřena tajemstvím. **I chodil Henoch s Bohem. A nebylo ho, neboť ho Bůh vzal.** V novozákonní knize Židům o něm ale dále čteme: **Henoch věřil, a proto nespátřil smrt, ale Bůh ho vzal k sobě. Nebyl nalezen, protože ho Bůh přijal. Ještě než ho přijal, dostalo se Henochovi svědectví, že v něm Bůh našel zalíbení.** Henoch byl zřejmě muž, který byl Bohu zcela oddán. Jak ho ale Bůh přijal? Bylo to podobné nanebevzetí jako u Pána Ježíše? V deuterokanonické knize Sírachovec ve 44. kapitole je o něm řečeno ještě více: **Henoch se líbil Bohu a byl přenesen do nebes jako příklad účinného pokání pro všechna pokolení.** Příklad účinného pokání, tedy pokání opravdového. Jeho opravdové obrácení k Bohu je tak svědectvím pro nás. Pokud naše pokání a obrácení k Bohu je opravdové, pak se můžeme také těšit do nebe. O pět kapitol dále v té knize Sírachovec pak máme ještě jednu zajímavou zmínku o Henochovi: **Nikdo na zemi nebyl stvořen, kdo by se vyrovnal Henochovi; neboť byl ze země vzat vzhůru.**

O Mojžíšovi zase máme napsáno, že **nikdy již v Izraeli nepovstal prorok jako Mojžíš, jemuž by se dal Hospodin poznat tváří v tvář.** Pozoruhodná je také informace, že se dožil 120 ti let a že ani v tomto věku **mu nepohasl zrak a svěžest ho neopustila.** Co bychom za to dneska mnozí dali! Nicméně u Mojžíše nemáme přímou zmínku, že by byl vzat do nebe. Když ale **vystoupil na horu Nébo,** dal mu Hospodin spatřit celou zaslíbenou zem, kam vedl Izraelský lid. Mojžíš tu zem viděl, **ale nevešel do ní,** jak mu Hospodin oznámil. Zde, na této hoře jeho úkol končí. A jeho stopa se tak trochu ztrácí. **I zemřel Mojžíš, služebník Hospodinův, tam v moábské zemi podle Hospodinovy výpovědi. Pochoval ho v údolí v moábské zemi naproti Bét-peóru. Nikdo až dodnes nezná jeho hrob.** Má Mojžíš tedy někde hrob, anebo ne? V listě Judově máme ještě jednu velmi zajímavou zmínku, že **o Mojžíšovo tělo se přel s ďáblem sám archanděl Michael.** Byl tedy Mojžíš vzat do nebe?

Této skutečnosti nasvědčuje jedno velmi zajímavé setkání Pána Ježíše na hoře proměnění. Známe ten příběh: **Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima; jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý. A hle, zjevil se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají.** (Mt 17, 1-3) Mojžíš je tedy již v nebi, podobně jako Eliáš.

O Eliášovu Nanebevzetí jsme četli. Je na rozdíl od Mojžíšova přenesení do nebe dle popisu zcela zřetelné. Velmi zajímavé bylo, že o jeho Nanebevzetí nevěděl dopředu pouze **Elíša,** ale i **proroctví žáci v Bét-elu** a také **v Jerichu.** Elíša byl z toho ale docela špatný, když mu Duch Boží tuto skutečnost oznámil. Nechtěl přijít o svého učitele. Říkal jsem si ale, v jaké bázni Boží museli žít i ti proroctví žáci, když dovedli Bohu naslouchat a že dokázali rozpoznat den, kdy měl být Eliáš vzat Hospodinem do nebe. Elíša to věděl také a tak se ten den svého učitele Eliáše držel jako klíště. Nechtěl ho opustit. Jakoby ho hlídal, aby mu nadobro nezmizel. A tak když s ním došel nejprve do Bét-elu, tak mu tamní proroctví žáci říkali: „**Víš, že Hospodin dnes vezme tvého pána od tebe vzhůru?**“ Elíšu na to reagoval až podrážděně. **Odvětil: „Vím to také. Mlčte!“** To samé se pak opakovalo i v Jerichu. I tam se ho stejnou otázkou tamní proroctví žáci zeptali. A on jim možná asi ještě více podrážděně odvětil to samé. „**Vím to také. Mlčte!**“ Na to Eliáš řekl Elíšovi, **ať zůstane na místě, že ho Hospodin posílá k Jordánu.** Podruhé mu ale Elíša odpověděl, že půjde s ním.

Tehdy s nimi **šlo i na padesát prorockých žáků**, neboť chtěli vidět, jak Bůh vezme Elijáše do nebe. Ten nejprve svým pláštěm udeřil do vod Jordánu a ty se rozestoupily. S Elišou tak přešli suchou nohou na druhý břeh. A tady se ukázalo, jak bylo pro Elišu důležité neustále následovat svého učitele a nepustit ho ze zřetele. Ten mu totiž pak řekl: „**Požádej, co mám pro tebe udělat, dříve než budu od tebe vzat.**“ To zní skoro pohádkově. Jako když zlatá ryбка chce splnit přání rybářovi. Co bychom si přáli my, nebo co by si v takové chvíli přáli mnozí? Zlato, bohatství? Šťastný život, šťastné vztahy, zdraví? Eliša nechce myslet na sebe, chce totiž pokračovat v Elijášově prorocké službě, chce konat Boží vůli na zemi. A tak si žádá možná až trochu troufale více, než bychom si mohli myslet: „**At' je na mně dvojnásobný díl tvého ducha!**“ To je jako by řekl, chci být 2x pomazanější prorok, než jsi byl ty, Elijáši. Chci dělat větší zázraky, než ty. Elijáš mu na to odpoví, že **žádá velmi těžkou věc**. Ne těžkou ve smyslu, že to není možné. Těžkou ale v tom, že když bude takto mocně pomazaný, o to těžší jeho služba na zemi bude. I dnes v některých zemích to nemají služebníci Boží jednoduché. A což teprve ten nejpomazanější. Pán Ježíš. Kolik toho musel vytrpět? Elijáš ale dále Elišovi řekl: **Jestliže mě uvidíš, až budu od tebe brán, stane se ti tak. Jestliže ne, nestane se.**“ Jinými slovy, pokud neprošvihneš ten důležitý okamžik, stane se ti, co žádáš. Tak mě napadá. Kolik jsme my sami už prošvihli důležitých okamžiků? A co teprve těch Božích okamžiků, které nás mohly posunout v duchovním růstu a blíže k Bohu? Eliša to neprošvihl. **Pak šli dál a rozmlouvali. A hle, ohnivý vůz s ohnivými koni je od sebe odloučil a Elijáš vystupoval ve vichru do nebe. Eliša to viděl a vykřikl: „Můj otče! Můj otče! Vozataji Izraele!“ A pak už ho neviděl. I uchopil své roucho a roztrhl je na dva kusy.** Muselo to být něco úchvatného, velkolepého, bázeň budícího. Viděli to i ti proroctví žáci. A viděli i to, co se dělo dál. **Eliša pak zdvihl Elijášův plášť, který z něho spadl, vrátil se a postavil se na břehu Jordánu. Vzal Elijášův plášť, který z něho spadl, udeřil jím do vody a zvolal: „Kde je Hospodin, Bůh Elijášův, i on sám?“ Když udeřil do vody, rozestoupila se a Eliša přešel.** Proroctví žáci na to prohlásili: **Na Elišovi spočinul duch Elijášův.** A šli se mu poklonit. Aby si uchovali jeho přízeň, tak se chtěli Elišovi zalíbit a začali ho potěšovat. Půjdeme tvého pána hledat, jestli s ním Hospodinův duch nemrští někde o skálu nebo ho nezanesl někde do údolí. Eliša ale věděl, že to nemá cenu, věděl, že Elijáše si Hospodin nadobro vzal k sobě.

Tak i tohle se dělo a děje někde mezi nebem a zemí. Když jsme ve čtvrtek vylezli nebo vyjeli na kopec, abychom si připomněli Nanebevzetí Pána Ježíše, tak jako už tradičně tam foukal velký vích. Při bohoslužbě se v určité chvíli i utišil, aby pak zase foukal. Mezi nebem a zemí se dějí věci, co nás mnohdy přesahují. Ale ukazují na to, že Nebe opravdu existuje. A s ním i Bůh, který to vše stvořil. Je mnohem větší a mocnější, než si myslíme. Budí bázeň, ale zároveň přitahuje, protože je svatý, spravedlivý a milující. **A dává se poznat těm, kdo ho hledají.**

I v těch přibězích mezi nebem a zemí můžeme poznávat jaký Bůh je a také jaká je jeho vůle. I pro náš život. Henoche je svědectvím, že máme žít před Bohem i my v opravdovosti a ve skutečném obrácení se k Bohu. Mojžíšovo nanebevzetí zůstává zastřeno, stejně jako zůstává zastřeno Boží království pro ty, kteří svůj život postavili na Zákoně a na jeho dodržování. Takoví lidé nepoznali skutečného Boha, protože si myslí, že nad nimi stojí s bičem. Eliša nám zase nechává odkaz, že se vyplatí následovat muže Božího a že je důležité stát se také pokračovatelem Božího díla na zemi. Eliša k tomu dostává dvojnásobného ducha Elijášova. A když ještě vzpomeneme to Nanebevzetí Pána Ježíše, tak tady mají učedníci také očekávat, že budou naplněni mocí z výsosti. Ke konání Boží vůle a jak říká Pán Ježíš, **když budete věřit, budete činit ještě větší zázraky, než já.** V čem se ale ještě odlišuje nanebevzetí Ježíšovo od těch ostatních? V tom, že u něho jediného je řečeno, že přijde znovu, stejně tak jako odešel. Přijde, aby soudil celý svět. Mojžíš a Elijáš byli velcí služebníci. Ale Ježíš je ten největší v Božím domě. Neboť to je Boží Syn, Spasitel, král králů.

Na druhou stranu však mají všechny ty příběhy jedno společné. Ve všech se našel někdo, kdo v díle Božím pokračoval. U Henocha to sice byl až jeho pravnuke Noe, kterého nezažil. Po Mojžíši převzal žezlo Jozue. Po Elijášovi Eliša, po Ježíši měli rozšířit Boží dílo učedníci. Před námi také byli ti, kteří nás ke Kristu přivedli a my jsme mohli uvěřit a být zachráněni pro věčnost. Teď ten úkol leží na nás. Abychom předali dalším generacím poslání, které nám je uloženo. Je to velká zodpovědnost. Kéž nám to tedy leží na srdci, kéž předáváme Krista, kéž předáme i horlivého ducha. Kéž zbytečně něco neprošvihneme. Ovšem kdybychom v tom přeci jen selhávali, tak vezme, že Bůh je mocen si probudit i kamení. On své dílo na zemi nenechá padnout. Amen. Modlitba Píseň 682

Slovo poslání: Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: „Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní.“ (Skutky 1, 4-5)

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen Píseň 607